

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 24.487 van 13 maart 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: 1. X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk
vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 18 december 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 1 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANHERCK, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Eerste verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 15 augustus 1999 België is binnengekomen, diende op 7 oktober 1999 een eerste asielverzoek in.

1.2. Op 16 december 1999 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Eerste verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een

dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 29 februari 2000 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.4. Eerste verzoekende partij diende, bij brief gedateerd op 3 maart 2000, een eerste aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), samen met haar gezinsleden tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. Op 18 augustus 2000 diende eerste verzoekende partij een tweede asielverzoek in.

1.6. Op 4 april 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Eerste verzoekende partij diende, bij brief gedateerd op 4 juli 2001, een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, samen met haar gezinsleden tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. Op 28 februari 2002 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Eerste verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.9. Op 4 maart 2002 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het tweede ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.10. Eerste verzoekende partij diende, bij brief gedateerd op 4 november 2002, een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, samen met haar gezinsleden tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.11. De Raad van State verwierp het tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 februari 2002 ingestelde beroep bij arrest nummer 153.367 van 9 januari 2006.

1.12. Op 1 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf - die betrekking heeft op eerste verzoekende partij, haar minderjarige kinderen en op tweede verzoekende partij, de inmiddels meerderjarige dochter van eerste verzoekende partij - onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die eerste verzoekende partij op 19 november 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 1999 in België verblijft, volledig geïntegreerd is, Nederlandse taallessen gevolgd heeft en al zeer goed Nederlands spreekt, werkbereid is en hiervan ook een tewerkstellingsattest voorlegt, zicht op werk heeft en ook hiervan een bewijs voorlegt, een huurcontract en diverse opleidingsattesten voorlegt, zoon (N.) een zwembrevet behaald heeft, zij een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Betreffende het feit dat de kinderen van betrokkene hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Sinds april 2002 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Ook dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van (P.M.) steeds plaatsgevonden heeft in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft de vermeende schending van het Verdrag voor de Rechten van het kind: betrokkene toont niet aan dat het land van herkomst of land waar ze kan verblijven geen stabiele omgeving is met degelijk onderwijs en opvoeding.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van onberispelijk gedrag is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29.02.2000 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 02.03.2000. Betrokkene verbleef van die dag tot op de dag van haar tweede asielaanvraag (18.08.2000) illegaal in ons land. Deze tweede asielaanvraag werd afgesloten op 04.03.2002 met de beslissing 'Weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierop werd een bijlage 13quater (bevel om het grondgebied te verlaten – BGV) aan betrokkene per post betekend op datum van 12.03.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk ongeveer 6 maanden voor de eerste en ongeveer 1 jaar en 5 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de verwijzing naar het vernieuwde beleid inzake regularisatie van asielaanvragers van wie de procedure reeds lang aansleept, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Haar eerste asielprocedure heeft immers slechts 6 maanden geduurd en haar tweede slechts 1 jaar en 5 maanden en bijgevolg voldoet zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Met betrekking tot de omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is: deze werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene te laat een regularisatieaanvraag indiende volgens de wet van 22.12.1999 doch hiervoor wel in aanmerking zou gekomen zijn: dit is het resultaat van haar eigen houding op dat moment en vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Verzoekende partijen betogen dat verweerder is uitgegaan van een te strikte interpretatie van het begrip *'buitengewone omstandigheden'* en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk ontvankelijk had moeten worden verklaard. Zij voeren aan dat de onderbreking van een schooljaar en het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen door de Raad van State reeds in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheden. Daarnaast benadrukken zij dat zij in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onder meer het volgende vermeldde:

*“- de kinderen, alhier schoollopen: schoollopen te Kortrijk t'Fort - de Pleinscholen
- verzoekers inclusief de drie kinderen zeer gemotiveerd waren (en zijn) om de Nederlandse taal machtig te worden, zij zich alhier geïntegreerd hebben, een vriendenkring uitgebouwd hebben waaronder vele Belgische vrienden met wie ze harmonieuze contacten onderhouden.
- Verzoekster alhier reeds heeft gewerkt, meer bepaald in een Chinees restaurant (...), dit ten tijde dat zij nog kandidate was tot het statuut van politiek vluchteling
- Dat zij een vaststaand werkaanbod heeft bij de NV Socobom”*

Zij stellen dat het gezin laten afreizen naar Wit-Rusland een inbreuk inhoudt op de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag. Verzoekende partijen lichten toe dat na aankomst in België de kinderen binnen het gezin onmiddellijk werden ingeschreven in een school en dat tweede verzoekende partij en de twee nog minderjarige kinderen van eerste verzoekende partij momenteel in België naar school gaan. Verzoekende partijen geven aan dat een terugkeer naar het land van herkomst zou betekenen dat alle investeringen met het oog op de scholing in België voor niets zijn geweest. Zij stellen dat het belangrijk is dat de kinderen hun gewoon stramien van vooruitgang - zoals zij het op heden gewoon zijn - verder kunnen blijven volgen. Tevens merken zij op dat eerste verzoekende partij tot de beslissing van het bestuur van 4 maart 2003 kandidaat politiek vluchteling was en haar dus niet ten kwade kan geduid worden dat zij haar kinderen, waarvan het jongste trouwens in België geboren werd, in het Nederlands onderwijs liet volgen.

Verzoekende partijen wensen tevens te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM niet alleen het gezinsleven, maar tevens andere sociale banden beschermt en dat elke persoon het recht heeft op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan. Zij stellen dat het niet aan de Belgische administratieve overheid is om de lezing van artikel 8 van het EVRM te

beperken tot het gezinsleven. Zij voeren aan dat het gezin reeds meer dan negen jaar op Belgisch grondgebied verblijft, dat de sociale banden met het land van herkomst definitief zijn doorgeknipt, dat in België duurzame vriendschapsrelaties werden opgebouwd en dat de kinderen binnen het gezin perfect Nederlands spreken aangezien zij al jaren op succesvolle wijze school lopen in het Nederlands en eerste verzoekende partij op intensieve wijze cursussen heeft gevolgd. Voorts stellen zij dat een minderjarig gezinslid een goede voetballer is, ingeschreven is bij KV Kortrijk en er kapitein is van de junioren ploeg, dat een ander minderjarig gezinslid deel uitmaakt van de scoutsgemeenschap, thans ingeschreven is aan de muziekschool en ballet danst, dat tweede verzoekende partij ook jarenlang actief bezig was met ballet en met muziek in het conservatorium, dat zij werkzaam was als jobstudent in diverse horecazaken en dit sedert haar zestiende, waarbij zij door haar werkgever is ingeschreven en maandelijks loonfiches ontvangt sedert bijna twee jaar. Verzoekende partijen zijn derhalve van mening dat zij en de andere gezinsleden niet langer als buitenstaanders kunnen aanzien worden in de Belgische samenleving. Zij betogen dat hen, louter omwille van hun illegaal verblijf, niet het recht mag ontzegd worden om hun sociale banden uit te bouwen en te bestendigen, nu dit recht is gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partijen voeren ook aan dat zij geen aanvaag hebben gedaan overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de wet van 22 december 1999) en dit ondanks het feit dat zij op 1 oktober 1999 reeds in België verbleven. Gelet op het gegeven dat de voorwaarden van de wet van 22 december 1999 soepel werden geïnterpreteerd, zijn zij van mening dat zij in aanmerking zouden gekomen zijn voor een regularisatie.

Tot slot stellen verzoekende partijen dat het federaal regeerakkoord over regularisatie, zoals opgemaakt op 18 maart 2008, met de voeten wordt getreden en dat pas na zes jaar een beslissing over hun aanvraag om machtiging tot verblijf genomen werd.

3.1.1. De Raad merkt op dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend, als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen geacht.

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. In dit verband moet er op worden gewezen dat niet kan ingezien worden hoe een goede integratie, die onder meer blijkt uit een kennis van de landstaal, werkbereidheid, de aanwezigheid van een vriendenkring en een betrokkenheid bij het verenigingsleven, het voor deze vreemdeling moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland van deze vreemdeling. Een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands, kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223).

In zoverre verwezen wordt naar scholing van de kinderen dient te worden geduid dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat de kinderen in hun land van herkomst geen onderwijs zouden kunnen genieten en dat de kinderen geen nood hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in het land van herkomst niet beschikbaar zou zijn. In de bestreden beslissing wordt ook vermeld dat deze scholing sinds april 2002 gebeurde zonder dat eerste verzoekende partij of haar kinderen over een verblijfsrecht beschikten. Verzoekende partijen weerleggen deze vaststelling niet. De verwijzing naar een arrest van de Raad van State (RvS 25 mei 2005, nr. 144.961) is niet dienstig daar, in tegenstelling tot de aangevoerde rechtspraak, in casu wel rekening gehouden werd met de situatie van de kinderen en toegelicht werd waarom hun verblijf en scholing in België niet als buitengewone omstandigheden weerhouden werden.

Er dient ook op gewezen te worden dat het aangevoerde artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is immers geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partijen kunnen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van de in de Vreemdelingenwet voorziene procedureregels zou uitsluiten.

In de mate dat artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag al directe werking zou hebben, merkt de Raad verder op dat, zoals hoger reeds werd uiteengezet, de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het recht op onderwijs van de kinderen van eerste verzoekende partij in het gedrang komt.

Een schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag op zich wordt niet aangetoond en evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de stelling van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid - dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kunnen ingeroepen worden omdat niet aangetoond wordt dat het land van

herkomst geen stabiele omgeving is met degelijk onderwijs en opvoeding – een schending inhoudt van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22 december 1999 dient te worden gesteld dat deze wet een eenmalige procedure betrof en geen permanent regularisatieproces. Deze redenering vindt steun in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp (*Parl. St.*, Kamer, 1999-2000, nr. 0234/001, 7) en werd bovendien reeds meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State (RvS 21 januari 2004, nr. 127.254; RvS 20 september 2007, nr. 174.686). Het was absoluut niet de doelstelling van de wet van 22 december 1999 om een procedure van geïnstitutionaliseerde en blijvende regularisatie op gang te brengen die de voorwaarden die gesteld worden door de Vreemdelingenwet in het gedrang zou brengen (*Parl. St.*, Senaat, 1999-2000, nr. 2-202/3, 6). De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid diende dan ook geen rekening houden met de criteria bepaald in deze wet.

De Raad merkt voorts op dat een regeerakkoord geen juridisch bindende norm is, doch slechts een overzicht omvat van een aantal na te streven politieke doelstellingen. Het loutere feit dat een beslissing in strijd zou zijn met een regeerakkoord kan dan ook niet leiden tot de vaststelling dat deze beslissing onwettig is.

Er dient verder op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9, derde lid, van dezelfde wet werden ingediend moeten behandeld worden. Verzoekende partijen tonen trouwens ook niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partijen zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

De Raad kan slechts vaststellen dat rekening werd gehouden met alle door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens en dat het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat er geen buitengewone omstandigheden waren die toelieten een verblijfsmachtiging in België aan te vragen.

Een schending van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

3.1.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé- en gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHMR 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekende partijen tonen niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen verhinderen om in hun land van herkomst te verblijven. Eerste verzoekende partij, die samen met haar kinderen op onwettige wijze het Rijk binnenkwam en een asielaanvraag indiende, wist of behoorde trouwens te weten dat zij

en haar kinderen niet op legale wijze in het land konden verblijven indien haar asielverzoek werd afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partijen of de minderjarige gezinsleden enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden kan niet besloten worden tot een inmenging in het privéleven die valt onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen een schending aan van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Er dient evenwel te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS, 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekende partijen kunnen bovendien niet voorhouden de motieven van de bestreden beslissing niet te kennen, nu zij deze uitvoerig weergeven en bekritisieren in hun verzoekschrift. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). In casu kan daarnaast bezwaarlijk gesteld worden dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door verzoekende partijen aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld.

Verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting derhalve geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Waar verzoekende partijen nog een schending van de materiële motiveringsplicht lijken te willen aanvoeren kan het volstaan, onder verwijzing naar de bespreking van het eerste onderdeel van het eerste middel, te herhalen dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie

is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden weerhouden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.